

Η τουρκική προπαγάνδα μέσα από τα γραμματόσημα

Γράφει: Ο Δημήτριος Περδίκης

Η Τουρκία το 1980 είχε κατορθώσει να διοργανώσει την Παγκόσμια Μουσουλμανική Διάσκεψη στο κατεχόμενο από αυτήν τμήμα της Κύπρου. Έτσι, στις 24 ως 28 Μαρτίου 1980 έλαβε χώρα στην κατεχόμενη Αμμόχωστο (στα τουρκικά Gazi Magusa σημαίνει Αμμόχωστος του νικητή) η 8^η σύνοδος του Παγκόσμιου Μουσουλμανικού Συνεδρίου.

Κατά τις εργασίες της συνόδου η Τουρκία είχε ζητήσει ένα ψήφισμα το οποίο τελικά εγκρίθηκε από την σύνοδο και εξεδόθη η εξής διακήρυξη:

«Αν δεν δοθεί στην τουρκική κοινότητα της Κύπρου το δίκαιο ίσο μερίδιο στην μελλοντική διζωνική δικοινοτική κυπριακή ομοσπονδία, η συνεδρίαση αισθάνεται πως έχει το πλήρες δικαίωμα να ζητήσει την αναγνώρισή της ως ανεξάρτητης πολιτείας».

Στις 24 Μαρτίου 1981, ακριβώς έναν χρόνο από την έναρξη της συνόδου, η Τουρκία ή μάλλον για την ακρίβεια το προτεκτοράτο που είχε ιδρύσει μετά την εισβολή της και στη συνέχεια κατοχή στο ελεγχόμενο από αυτήν βορειότερο τμήμα της Κύπρου, με την ψευδεπίγραφη ονομασία «Τουρκική ομόσπονδη πολιτεία της Κύπρου» κυκλοφόρησε μία σειρά δύο γραμματοσήμων, όπου υπήρχε το κείμενο της διακήρυξης. Στο ένα γραμμένο στα τουρκικά και στο άλλο στα αγγλικά.

Το πρώτο γραμματόσημο με την διακήρυξη στα τουρκικά ήταν ονομαστικής αξίας μίας τουρκικής λίρας, ποσό μηδαμινό την εποχή εκείνη που επέτρεπε να αγοραστεί σε μεγάλες ποσότητες και να μοιραστεί σαν προπαγανδιστικό υλικό στους τουρκόφωνους ανά την υφήλιο. Το δεύτερο γραμματόσημο ονομαστικής αξίας 35 Τ.Λ. με την αγγλική γραφή είναι σαφές πως στόχευε σε ξένους, τουρίστες, διπλωμάτες, πρεσβείες κ.λπ.

Έχω και άλλες φορές αναφερθεί στην σημασία του γραμματοσήμου σαν ένα εργαλείο εξωτερικής πολιτικής. Σήμερα 38 χρόνια μετά την έκδοση της σειράς, 39 χρόνια μετά τη μουσουλμανική σύνοδο και 45 χρόνια από την τουρκική εισβολή και κατοχή, μπορούμε να αναλύσουμε και να εκτιμήσουμε τη συνεχή σταθερή πολιτική στάση της Τουρκίας στο θέμα αυτό, η οποία δεν ξεκίνησε το 1980 αλλά αρκετά παλαιότερα.

Η εξίσωση του 80% των Ελλήνων Κυπρίων με το 18% των Τουρκοκυπρίων Λινοβάμβακων είναι κάτι πέραν από κάθε θρασύτητα, που μπορεί να συγκριθεί με τα χιτλερικά τελεσίγραφα στην διάσκεψη του Μονάχου το 1938.

Όμως αυτά που οι Τούρκοι ζητούσαν, και με μαεστρία ανατολίτη παζαρτζή αύξαναν και πρόσθεταν, έθεταν την ελληνική πλευρά κάτω από τουρκική ομηρία, που σύντομα θα οδηγούσε στον έλεγχο όλου του νησιού από την Τουρκία και στην συνέχεια στον ξεριζωμό του ελληνικού στοιχείου σύμφωνα με την παραδοσιακή τουρκική τακτική.

Το βέτο της τουρκικής πλευράς, η παραμονή του τουρκικού στρατού, η μη αποχώρηση των εποίκων, η μη επιστροφή των προσφύγων, η εκ περιτροπής προεδρία και πολλά άλλα που πλέον οι Τούρκοι απαιτούν, οδηγούν στο συμπέρασμα πως η αποδοχή των τουρκικών όρων είναι αυτοκτονία για τους Έλληνες.

Όμως παρόλα αυτά η ελληνική πλευρά, στην Αθήνα και τη Λευκωσία, χωρίς περίσκεψη αποδέχθηκε την διζωνική - δικοινοτική ομοσπονδία, η οποία με θρησκευτική ευλάβεια μνημονευόταν σε κάθε σχετική αναφορά. Ο «διεθνής παράγων» ήθελε να κλείσει γρήγορα το θέμα χωρίς να ενδιαφέρεται αν με τον τρόπο αυτό νομιμοποιείται μία παράνομη κατάσταση εισβολής και κατοχής που ολοφάνερα οδηγεί σε πλήρη εκτουρκισμό του νησιού.

Η επιθετική και αρπακτική πολιτική της Άγκυρας ακόμα και απέναντι στα ισχυρότερα κράτη της υφής έδειξε παντού τι ακριβώς είναι η Τουρκία. Χρειάζεται όμως επαγρύπνηση, γιατί στη διεθνή γεωπολιτική σκακιέρα τα πάντα είναι ρευστά, τα συμφέροντα είναι διαρκή και οι φιλίες ανύπαρκτες.